

Tremolo

Z włoskiego: drżąco. Polega na szybkim powtarzaniu jednego dźwięku. *Tremolo* na dwóch lub większej liczbie dźwięków nazywa się *tremolando*

Tremolo charakterystyczne jest dla instrumentów smyczkowych i mandoliny. Osiąga się je przez **szybkie naprzemienne smyczkowanie** (na mandolinie przez piórkowanie) **w górę i w dół**. Bywa też wykorzystywane w grze gitarowej. Tremolando występują najczęściej w wyciągach fortepianowych na składnikach [akordu](#) granego przez smyczki *tremolo*: efekt jest dość podobny. Autentyczne *tremolo* na instrumentach klawiszowych jest ekstremalnie trudne i występuje rzadko. W muzyce wokalne *tremolo* występowało powszechnie do XVIII wieku, potem zupełnie wyszło z użycia. Dziś śpiewacy nazywają *vibrato* tremolem – jest to błąd.

Wynalezienie tremola przypisuje się [Claudio Monteverdiemu](#) (*Combatimento di Tancredi e Clorinda*, 1624), ale przed nim był Biagio Marini (*Affetti musicali*, 1617). *Tremolo* jest techniką pełną wyrazu, dlatego **stosowano je często do odmalowania nastroju wzburzenia i grozy**: tak jest w *Pasji Mateuszowej* [Jana Sebastiana Bacha](#). W muzyce gitarowej jednak *tremolo* wykonuje się po to, by **dać wrażenie ciągłego dźwięku, który można kształtować w czasie jego trwania**, który można wykonać [crescendo](#). Dlatego *tremolo* na gitarze występuje w utworach lirycznych i refleksyjnych, jak na przykład w przepięknej miniaturze *Wspomnienie z Alhambry* Francisco Tàrregi.